

**MONS
KALLENTOFT
ZACKSERIEN**

OLYMPIA

FORUM

Tidigare utgivning
Vattenänglar 2012
Food junkie. Livet, maten, döden 2013
Vindsjälar 2013
Jordstorm 2014
Eldjägarna 2015
Djävulsdoften 2016
Bödelskysen 2017
Himmelskriket 2018
Se mig falla 2019
Hör mig viska 2020
Satanskäftarna 2020

Tidigare titlar i Zackserien
Mons Kallentoft & Markus Lutteman
Zack 2014
Leon 2015
Bambi 2016
Heroine 2017
Mons Kallentoft & Anna Karolina
Falco 2018
Albino 2019

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Mons Kallentoft 2021
Svensk utgåva enligt avtal med Ahlander Agency
Omslagsdesign Anders Timrén
Omslagsbilder Shutterstock, iStockphoto, AltPhotos
Tryckt hos Scandbook UAB, Litauen, 2021
ISBN 978-91-37-15612-5

*Vem ska springa i brännande eld?
Vem ska stoppa de gyllene mördarna?
Vem ska rädda sin son ur drakens klor?
Vår hjälte, vår hjälte, vår hjälte.*

Del 1

1

Stockholm med omnejd, måndagen den 7 juni

Döda ett barn.

Händerna skakar okontrollerat under täcket, så som de inte får göra imorgon. Då måste jag vara stadig, måste kunna kontrollera kroppen, får inte tveka. Hela mitt liv har lett fram till det här. All girighet jag sett, alla orättvisor. Ekpaneler för vissa, och bar himmel för andra.

Det är som om jag är programmerad för det här ögonblicket. Som om jag har det i blodet, på riktigt.

Ingen vill döda ett barn. Men det här måste göras, av så många anledningar.

Natten rör sig utanför det lilla fönstret, svart, svart, och vatten kluckar mot metall.

Måste vara iskall imorgon.

Som jag kan vara.

Som jag tränats till, försökt lära mig hela mitt vuxna liv.

Hålla vapnet stadigt och trycka av, inte tänka på någonting överhuvudtaget, mer än att sikta där kulorna säkert träffar och på att det måste göras.

Det är en ond värld. Min, din, vår värld.

Och barn måste dö för att den ska bli bättre.

Jag drar täcket hårdare om mig. Sängen är mjuk som den pösigaste av soffor.

Allt är på plats, planerat och ordnat, och man kommer kalla mig ond, men ondska är vad godheten behöver i dessa galna, vedervärdiga tider.

Handen skakar. Som din.

Stilla nu.

Förlåt mig.

Förlåt mig för de synder jag ska begå. Men de är rättfärdigade, som helvetets eldar är det för vissa.

2

Eldkastares dödliga flammor.

De skjuter upp mot Stockholms natthimmel, upp från Gröna Lund på Djurgården och de tycks slicka Zack Herrys kropp där han står på terrassen till sin nya lägenhet vid Mosebacke torg och blickar ut över staden. Slussenbygget som aldrig blir färdigt, de svankande husen längs Skeppsbron, båtarna i rörelse på fjärden, stöket och larmet från nöjesfältet och alla dess tusentals ljus. Det var stängt förra säsongen, och nu gläder sig staden åt sockervadd och g-krafter.

Någon attraktion som är ny för året sprutar eldliknande ljus mot skyn, flammorna verkar äta Vintergatans alla stjärnor, och genom allt oväsen hörs låten "Swimming dream" pulsera ut ur nöjesfältets högtalare.

Polstjärnan är extra stor i den tidiga natten, som en ogästvänlig ö som inte flammorna kan nå.

Zack ser bort mot Stadshusets torn. Strålkastare från Centralstationens bangård får de förgyllda kronorna och kupolen att nästan verka brinna mot natthimlen, delas i två. Ovanför Grand Hôtel ett lågt moln, nästan som rök från eld.

Zack sluter ögonen.

Bakom honom ligger den enorma våningen öde, på en av stadens dyraste adresser, inredd med möbler och konst som väntade på honom när han flyttade in. Terrassen är stor som en

padelplan, och en enorm Webergrill står oanvänd i ett hörn. Tre sovrum, som om han någonsin skulle behöva mer än ett. Han minns den bedrövlige lägenheten i Skärholmen där han växte upp med sin pappa. Ljusår från den här prakten. Och det här är bättre, hur man än ser på det.

Det finns öl och vin och sprit i köket, i de rymliga kylskåpen som nästan alltid gapar tomma. Han tänker inte dricka av varorna, vill inte, känner inte suget, har flaskorna där som en prövning, och vet att han skulle kunna ringa Abdula Kahn och få tag på vilken drog han vill.

Kola, meth, ecstasy.

You name it.

Det är hans lägenhet. Men priset för den är högt, alldeles för högt, och han vet att han aldrig kommer att kunna betala det.

Olympia Karlsson. Ägare till och vd för den mäktiga Heralduskoncernen. Hans mamma. Den vidrigaste av vidriga kvinnor.

Han ser henne inom sig. Ståtlig, med lika skarp blick som näsa, ögon som alltid är svarta när hon ser på honom. Hon höll sitt löfte, eller sitt hot. Vad man nu vill kalla det.

Håll dig borta från Hebe, sa hon. Från ert barn. Så ger jag dig ett månatligt underhåll, och en våning du bara kan drömma om. Du slipper din slumlya på Kungsholms strand, du får mer pengar än du någonsin drömt om. Försvinn ur deras liv, så tar jag hand om allt.

Han vägrade först.

De möttes i hennes enorma palats på Lidingö, hon hade ett kontrakt färdigt med detaljerna för deras överenskommelse. Hon sa:

”Du är som ett gift för dem. Du vet det, eller hur? Med det våldsamma liv du lever. Och tänk om barnet Hebe bär får veta att hans föräldrar är syskon? Tror du han överlever det?”

Så hotet: ”Tror du att du överlever det?”

Hon skulle inte tveka att döda sin egen son för att få det hon vill.

Han kunde ha gått emot Olympia, inte skrivit på kontraktet.

Men när hon såg hans tvekan vände hon på den bärbara datorn hon hade framför sig på skrivbordet, tryckte igång en film på skärmen.

Zack visste vad han skulle få se så fort den första bildrutan dök upp.

Abdula.

Hur han skar halsen av Zacks dåvarande flickvän, som senare visade sig vara terrorist med många liv på sitt samvete.

Han har sedan länge förlåtit Abdula, men rättsväsendet skulle inte göra det om filmen kom ut.

”Du håller dig borta från dem, okej?”

Press från alla håll.

Typiskt Olympia, typiskt för en av Europas, kanske hela världens, rikaste kvinnor. Typiskt för den kvinna som är hans mor, men som inte uppväcker några av de känslor inom honom som han förknippar med en mor.

Men hon hade rätt, i all sin hårdhet.

Han var tvungen att dra sig undan. För barnets skull, för Hebes. För döden i hans närhet. För Abdulas.

Han ville inte ha Olympias blodspengar, men han tog dem. Någonstans djupt inom sig var han redo för ett nytt liv, trött på allt det gamla. Och pengar är bara pengar. Till de som undrade sa han att han vunnit på lotto.

Hebe försökte nå honom efter att hon tillfrisknat efter transplantationen, ville att de skulle träffas och prata om det som hänt. Om deras gemensamma barn. Han skickade bara ett sms där han skrev: *Jag tror inte på dig, jag är inte far till barnet.*

Det är du visst, svarade hon, och du vet det.

Han gav henne inget svar, och till slut tystnade hon, gav upp. Han visste inte när deras son föddes. Han var borta då, ute ur deras liv.

Det kom en bild på ett barn i Hebes famn från ett okänt nummer. Han tog för givet att det var från Olympia, eller en av hennes hantlangare.

Hans son.

Kinder som var runda men fasta, en näsa som var bebistrubbig men ändå rak. Ljust hår, och en redan bred panna. Det var hans son, otvivelaktligen, och bilden skar som en skalpell genom hans hjärta. Men han var tvungen att hålla sig borta, trots att han visste inom sig att det aldrig skulle gå.

Och det har inte gått.

Han orkar inte tänka på sin son. Gömmer hans namn inom sig bakom en svart mur.

Han ser ut över Stockholm igen, undrar vem han har blivit.

En far vänder inte sitt enda barn ryggen. Jag vet hur det känns. Min far gjorde detsamma med mig. Vem han nu var.

Det är nästan som om han kan spegla sig i de glödande byggnaderna, alla stadens färger och former, undflyende, omöjliga att fånga. Stockholm är nära bristningsgränsen, fast hon ser så välmående ut. Folk dör fortfarande i viruset, trots de olika vacciner som tagits fram.

Men bara de gamla. De fortsätter att knuffas utför ättestupan.

Han själv fick sjukdomen redan i början, låg hemma en vecka, sedan kände han inte av den.

Mängder av människor saknar jobb, affärer och företag har slagit igen i tusental, det demonstreras mot ojämlikheter. Men det är värre ute i världen. Revolution i flera sydamerikanska stater, i Kina har sociala medier stängts och regimkritiker har kastats i fängelse i antal som tidigare aldrig skådats. I USA har grupper av fattiga organiserat sig och mördat rika, för att göra en politisk poäng av orättvisorna.

Hit upp, till den här terrassen, känns det som att inget sådant kan nå. Men Zack vet att det är en illusion. Precis som eldsflamorna från attraktionen på Gröna Lund. Elden från världens bränder kan nå överallt, även hit upp, till hans privilegierade utsikt.

Så vem är jag att tro att den skulle skona mig?

Zack Herry.

Jag är far till en son.

Jag älskar Hebe, och det gör mig till en man som älskar sin syster.

På alla vis är det fel.

Skammen om det kommer ut att Xavier är en incestunge. Produkten av förbjuden kärlek.

Men naturligtvis kan de inte hålla sig ifrån varandra. Vilken dum tanke.

Han kan inte se Hebes hus härifrån, det ligger på andra sidan Djurgården, nästan vid Kaknästornet.

Så släcks eldkastaren på Gröna Lund och bara ett mörker blir kvar.

Han tänker på shamanen Ringo som utfärdade en förbannelse över Hebe om han skulle dö.

Att hon skulle dö om han dog.

Och han dog.

Hans voodoo var mäktig, men sådant är bara vidskepelse.

Inget ont får hända Hebe och Xavier.

Aldrig någonsin.

3

Tisdagen den 8 juni

Jag håller om kroppen framför mig på motorcykeln.

Hårt, hårt, vill inte trilla av, och den svarta hjälmen skaver mot öronen, men en större storlek skulle glappa. Visiret är nedfällt och vi kör över en bro, vatten på båda sidor om oss, och vi kör försiktigt, vill inte väcka uppmärksamhet.

Villor kråmar sig i solen nere vid vattnet.

De rikas hemvist.

Stadens framsida.

Det finns flera sådana platser här, Karlaplan, Lidingö, Salt-sjöbaden, och alla vet vilka de är.

Jag vaknade och kände mig lugn, borta var nattens oro. Kroppens skakningar.

Barnen borde vara i lekparken så här dags.

Pistolen trycker mot mina revben, hård och livsfarlig. Snart kommer den sprida död, en död som kommer att låta tala om sig.

Döda ett barn.

Det är där vi har hamnat. Vi är flera, och visst gör vi det här av olika skäl, men i grund och botten tycker vi att något måste förändras.

Och människor är lätta att manipulera.

Lätta att chocka.

Lura.

De vill ha pengar och mer pengar och makt och är beredda att göra allt för att få det.

Vi är över bron nu.

Jag är redo.

Världen kommer att döma mig hårt. Kanske blir jag älskad av några. Oavsett är jag redo. Som mina förfäder var redo.

”Kör fortare”, viskar jag och ser lekparkens klätterställning skyymta mellan träden.

Pistolen är laddad.

Och snart kommer hjärtan att sluta slå.

4

Zack ser Hebe och sin son på avstånd vid klätterställningen, känner hur hjärtat rusar vid åsynen av dem.

Han håller sig dold bakom ett buskage. Tvåhundra meter från lekplatsen på Djurgårdens norra sida, just innan bron till fastlandet och vägen som leder upp till privatskolan Campus Manilla där Stockholms societet sätter sina barn i kö direkt efter födseln.

Hebes svarta hår faller ner över hennes bara axlar som sticker ut ur ett vitt linne. Hon har satt Xavier i en röd gunga, en sådan som riktigt små barn kan använda. Han är två nu, stapplade fram i sandlådan nyss, och han gurglar av skratt, håret är blont på hans huvud och musklerna rör sig under Hebes solbrända hud.

Xavier, Olympus, Peter.

Det är pojkens tre namn. Xavier vet Zack inte var det kommer ifrån, han tror det var Hebes idé, men de andra namnen är självklara, efter mormor och efter Zacks tvillingbror Peter, Hebes storebror.

Zack ser på pojken genom den lilla fickkikarens runda ögon. Han är stark, stor för sin ålder, men ändå oändligt skör. Under ena armen har han sin favoritleksak, en liten babyblå teddybjörn som han ogärna släpper taget om.

Björkarna susar runt lekparken. Inga andra barn är där.

Hebe skjuter gungan högre och högre, och han vill rusa fram till dem, ta sitt ansvar. Vara med dem, vara en far till sin son, en älskare till den kvinna han älskar oavsett släktband.

Men han hejdar sig, får inte låta kärleken gro djupare, måste hålla sig borta, acceptera saker som de är.

En fluga landar på hans kind, han viftar undan den, men den är snart tillbaka.

Han undrar varför han gör det här, utsätter sig för plågan det innebär att se dem på avstånd. Han borde inte lyda Olympia, han vet det, borde aldrig ha gjort det, och hela arrangemanget måste få ett slut. Men hon är farlig, drar sig inte för något och har oändliga resurser.

Tänk om hon upptäcker mig nu eller någon av de andra gångerna, hon kan ha spioner här, någon som övervakar Hebe, men han har inte sett till någon och han brukar känna av sådant med sin polisintuition.

Så nej, det är bara de tre här, så nära varandra, men ändå så långt borta.

Hebes och Xaviers hus ligger inte långt härifrån. Hon jobbar igen, hemifrån, någon dag i veckan. Han har förstått att Olympia för henne längre och längre in i företagsimperiets alla mörka vrår och hemligheter. Groomar henne för att ta över eftersom hon tycker att Peter är alldeles för svag.

Efter transplantationen då Zack gav Hebe levervävnad trodde läkarna först att hon skulle förlora barnet, men levern fungerar och hon är helt friskförklarad. Hon strålar ända hit, han behöver ingen kikare för att se att hon är den vackraste människa som världen hyst.

Xavier är välskapt, tack och lov, stämmer inte in på schablonbilden av ett barn som han.

Han är vacker. Vackrare än Hebe, på sitt vis.

Gudomligt så.

Han är liten, han klarar sig utan mig, små barn behöver inte

sin far på riktigt förrän senare. Zack har försökt övertyga sig om det gång på gång, men vet att det inte stämmer. En sådan lögn kan man inte ens slå i sig själv.

Han viftar bort flugan ännu en gång, tänker på vad han har för hållhakar på Olympia, hur han skulle kunna komma åt henne utan att samtidigt dra med sig Abdula eller Xavier eller sig själv och Hebe i hennes fall.

Hon ligger bakom mord.

Olagliga affärer.

Transaktioner som kvalificerar sig som pengatvätt.

Men han vet att inget av det han känner till skulle gå att använda, utan att det slår tillbaka mot honom själv.

Så han får stå här i buskarna och hålla tillbaka, svälja instinkten att rusa fram och ta hand om Xavier, om Hebe, kyssa sin son på pannan och viska: Här är pappa. Jag är här.

Så hörs ett högt, hårt ljud.

En motorcykel som närmar sig hastigt?

Zack vänder sig om, men ser inget fordon komma. Hebe vrider på huvudet där borta vid gungorna.

Vad är det som händer?

Och motorljudet, det skenande hotfulla ljudet, kommer allt närmare.

5

Förskollärare Stina Gunnarsson sitter på en bänk bredvid sandlådan och njuter av morgonsolen och över att ha läget under kontroll.

Det är en liten barngrupp, tio ungar, och de håller sig innanför lekplatsens staket. De brukar gå hit ibland, när förskolans gård blir för trång, eller när det är extra fint väder, som idag. Dra på barnen de gula västarna, packa saft och Mariekex i kärrorna och ge sig av, tåga de trehundra meterna hit, från det gamla stationshuset som hyser förskolan Adlern.

En liten pojke trillar i sandlådan, och Stina tror att han ska börja gråta, men han är snart uppe på fötter igen.

Ungarna är födda på framsidan. Villorna häromkring, längst ut på Lidingö, börjar på femton miljoner och sedan går det uppåt. Och det är verkligen vackert här. Gammal skog som fått stå kvar, tallar som stolta sträcker på sig, och det mossklädda urberget som skyddar mot vinden från Östersjön.

Hon hade tur som fick jobbet.

Det är ett föräldrakollektiv, och lönen är dubbelt så hög som på en kommunal förskola.

Visst, föräldrarna är krävande, kallar henne för fröken och inte pedagog, men de är också pragmatiska. De vill bara att deras stressade vardag ska fungera samtidigt som ungarna fostras in i tanken på sig själva som bättre än andra.

Tre pedagoger på tio ungar.

Bortom lyxigt.

Man har tid för varje barn, och de är underbara, omedvetna om sina privilegier. Som syskonen Beck, pojarna Jonathan och Rasmus. De är så väluppfostrade, mjuka på ett vis små pojkar sällan är, och så är de verbala för sin ålder båda två. Riktigt gosiga ungar som det garanterat kommer gå bra för i livet.

Det ser man redan nu, när de leker så fint i sandlådan och på en träzebra en bit bort.

Det är stilla och tyst i villorna och trädgårdarna runt omkring. Så hörs ett vrål.

Stina Gunnarsson känner hugget i magen, en gryende panik, och blicken flackar mellan barnen, alla är här, men så känner hon igen vrålet, det är en motorcykel som varvar, kör alldeles för fort, men sådant kan hända så här under försommaren när folk tar fram sina hojar efter vintern och drar på gasen i glädje.

Pulsen går ner igen.

Så ser hon den.

Motorcykeln.

Den kommer snabbt närmare och det sitter två personer på den, båda är klädda i svart med svarta hjälmar och tonade visir som gör det omöjligt att se ögonen.

De kör fortare och fortare, ända tills de är framme vid lekparken där de stannar och personen på bönpallen kliver av.

Varför stannar de här?

Och Stina ser på barnen som alla tittar på motorcykeln, på Jonathan Beck i sandlådan som pekar och säger: "Brum, brum", samtidigt som motorn hackar på tomgång.

Den svartklädda drar fram något ur sitt mc-ställ.

Ett blänkande metallföremål.

Det kan inte vara, men jo, det är det, och hon känner hur varje muskel fryser till is trots att hon borde göra något, inte bara sitta här på bänken.

En pistol.

Men varför en pistol, här, nu, och de frysta musklerna tinar och hon reser sig, rusar från sin plats mot barnen på andra sidan sandlådan, och hennes två kollegor gör detsamma, och personen i svart hoppar över staketet och in i lekparken, går fram till Rasmus Beck som sitter på träzebran och gungar, och så lyfter personen pistolen mot den lilla pojakens huvud och trycker av utan att tveka.

Duff, duff.

Det här händer inte.

Hon hinner inte fram. Rör hon sig ens, nej, hon står stilla.

De finaste pojkarna.

Nej.

Duff.

Ett tredje skott.

Ljuddämpare, inga hårda höga knallar, och barnen skriker och kollegorna har stannat upp i sina rörelser.

Blodet yr över sanden och pojken faller som i slow motion, som om han varit fylld av luft och fått en enorm punktering.

Stina skriker nu.

Den svartklädda rör sig snabbt över lekparken, förbi gungorna och klätterställningen, siktar på Stina och hennes kollegor för att hålla dem stilla, men ingen av dem skulle ha kunnat röra sig, även om de ville.

Han går fram till Jonathan, Rasmus äldre bror.

Han är fem år, två år äldre än Rasmus. Och han förstår inte faran, sträcker sig upp mot pistolen som om den vore en leksak, och så duff, duff, duff och Stina vänder bort blicken och allt är skrik och ondska och sönderbruten idyll.

Den svartklädda är tillbaka på motorcykeln och den sladdar runt, kör iväg, bort från den öppna platsen på norra Lidingö, försvinner in bland de pampiga husen.

Rasmus.

Jonathan.

Båda pojkarna ligger i sanden som långsamt färgas röd.